

kantiga gårdar. Sedan Kung och jag, åtföljda av hela Kontjes befolkning, passerat den sista gårdens gångbana av flata stenar, mötte oss amban själv, en liten mager och blek man av allvarlig, nästan ängslig uppsyn. Det var inte underligt att han blev förvånad, i krigstid kunde allting hända. Men Kung lugnade sin landsman, som artigt bjöd oss in i sitt enkla mottagningsrum. Han tycktes vara glad över att vi icke hörde till samma band som de tunganhopar, vilka tre gånger under det nu pågående kriget hemsökt och plundrat Kontje och kommit honom att fly ut i öknen för att rädda sitt liv.

Minnet av dessa äventyrliga upplevelser förklarade väl i någon mån den mjukhet och undfallenhet han lade i dagen gentemot oss. Han frågade inte ens efter vårt ärende och våra avsikter och bad icke att få se våra pass. Till en början tänkte han väl, att om vi hörde till nordarmén, så hade vi generalguvernören Sheng Shih-tsai bakom oss och vore vi en patrull från något av Stora Hästens truppförband, så finge han väl, när det började osa hett på allvar, vid lägligt tillfälle för fjärde gången söka sin räddning i öknen. Men Kung behandlade honom diplomatiskt och det dröjde inte många minuter förrän han lovade att göra allt i sin makt för att uppfylla våra önskningar.

Då vi förklarade att vi behövde ett dussin kanoter, tillkallade amban en ung sakkunnig östturk, som försäkrade att inga farkoster för tillfället finnes i Kontje, men väl i trakten av Tjong-köl (Storsjön) på ett avstånd av 70 li eller 35 km. Finge de blott en dag och